

แม่-ยัด

มิรา ยนต์ เขียน

แม่-ซัด

มิราญญ์ เขียน

ภาพปก horror, elward-photography (CC-BY-2.0)

จัดพิมพ์ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์โดย

MiRAYEBOOK (facebook.com/mirayebook)

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม ๒๕๕๕

สงวนลิขสิทธิ์บางประการตามสัญญาอนุญาต ครีเอทีฟ คอมมอนส์
ที่ CC BY-NC-ND 3.0 อนุญาตเฉพาะให้มีการเผยแพร่ทาง
อินเทอร์เน็ต โดยแสดงที่มา หรือดาวน์โหลดเพื่ออ่านเป็นการ
ส่วนตัวเท่านั้น ห้ามคัดลอกหรือคัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดอันเป็น
การละเมิด รวมถึงห้ามตีพิมพ์รูปเล่มเพื่อจัดจำหน่ายในเชิงพาณิชย์
เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร

อารัมภบทผู้เขียน

สารภาพว่า แม่-ยัด ใช้เวลานั่งเขียนอยู่ราวชั่วโมงเศษ เป็นเรื่องสั้นขนาดสั้นที่เขียนอย่างลวก ๆ ตามกระแสสังคมพาไป จึงออกจะตรง ๆ และทื่อ ๆ อินดีเล็ก ๆ เพราะมันน่าพะเสียนหากเป็นไปได้ก็อยากจะทอนแหะไปให้ถึงบุคคล สมาคม หรือเหตุการณ์จริงที่เกี่ยวข้อง ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม แต่ถึงกระนั้นก็ยังเป็นเพียงเรื่องที่ตั้งใจเขียนอยู่วันยังค่ำ

มิราญญ์

เป็นครั้งแรก ที่ผมรู้สึกว่ภายในรถมันแคบจนบอกไม่ถูก และมันทำให้ผมหายใจติดขัดเหมือนโดนบีบอัดอยู่ภายในห้องโดยสารที่มีผมกำลังนั่งมือเปียกกำพวงมาลัย น้ำลายเหนียวคอจนแทบจะกลืนไม่ลง ใจผมเต้น โครมครามผิดกับรุ่นพี่ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เขาดูสงบเยือกเย็น เงียบขาดในทุกสถานการณ์ เป็นรุ่นพี่ที่ผมเคารพเทิดทูนเรามีป็นคนละเอียดระบอบ บรรจุกะสุนเต็มแม็ก ผมยังไม่เคยยิงใครมาก่อน แต่วันนี้...ผมต้องใช้มัน ผมหันไปมองรุ่นพี่อีกครั้ง รุ่นพี่คงเห็นว่าผมหายใจถี่แรง เลยบอกให้บอกผมเย็นไว้ มันเป็นงาน และดูเหมือนคำพูดของรุ่นพี่จะได้ผล เพราะมันทำให้ใจผมสงบลงได้พักใหญ่ ผมคลายมือกำพวงมาลัยหลวม ๆ เอนหลังพิงเบาะ มองออกไปนอกรถ เห็นไฟถนนสว่างในยามค่ำคืน เราจอดกันอยู่ริมถนนปะปนกับรถคันอื่น ๆ ผมจ้องมองรถอีกคันที่จอดอยู่ฝั่งตรงข้าม เป็นรถญี่ปุ่นเก่า ๆ สีดำ เป้าหมายเป็นชายสองคนที่เพิ่งลงจากรถไปแวะกินข้าวต้มรอบศีกริมทาง คนค่อนข้างพลุกพล่าน รุ่นพี่ผมจึงตัดสินใจว่าจะรอให้มันสองคนกินกันเสร็จก่อน เป้าหมายแต่งตั้งดีทั้งคู่ ไล่เสื่อเช็ดแขนยาวคนละสี่แต่ไล่กางเกงสแล็กเหมือนกัน ดูคล้ายพวกทำงานออฟฟิศ แต่รุ่นพี่บอกผมว่าอย่าปล่อยให้บุคลิกภายนอกมันหลอกตา พวกมันไม่ได้เป็นพนักงานออฟฟิศ

“แตกกันนานฉิบหาย แม่...” รุ่นพี่สบถออกมาเบา ๆ

ขณะเดียวกันผมก็เริ่มกลับมาใจระลำ้ออีกครั้ง เมื่อคิดไปถึงว่า ถ้าพวกมันกินเสร็จเมื่อไร ผมก็คงได้ใช้ปืน ปืนจริง กระสุนจริง ผมถามรุ่นพี่ “เอาแค่งิงขู่มันไม่ได้หรือพี่” เท่านั้นเองหน้าผมก็ทึมจนตั้งแทบจะชนกับพวกมาลัยเพราะโดนตบกบาลขนาดใหญ่

“มึงจะยิงขู่มัน แต่มันจะยิงขู่มึงหรือ หรือต้องรอให้มันเป็นฝ่ายยิงมึงเดี๋ยวก่อน?” ผมโดนตบกบาลซ้ำอีกครั้งจนหัวโคลน

“พวกมันแตกเสร็จแล้ว เตรียมออกรถ!”

“ครับ...”

โดนตบหัวไปสองที คราวนี้ใจผมเริ่มสงบขึ้นมาจริง ๆ ผมรีบจอดรถตามพวกมันไปยังอีกฝั่งถนน คอยจับทิ้งระยะพอควรไม่ให้พวกมันได้เอะใจ พอผ่านสี่แยกไฟแดงใหญ่ไปแล้ว สองข้างทางเริ่มสลัวปราศจากผู้คนและร้านรวงรายทาง เหลือเพียงไฟถนนที่ยังส่องสว่าง ไม่นานรถของพวกมันก็เร่งความเร็วขึ้น

“ฉิบหาย สงสัยพวกแม่งรู้ตัว!” จากนั้นรุ่นพี่ตะโกนถ่มรถ

“เฮ้ยไม่ต้องทิ้งระยะแล้ว เหยียบแม่งมิดเลย!”

ผมทำตามที่รุ่นพี่สั่ง โชคเข้าข้างเรา ถนนคู่งานทอดยาวเป็นเส้นตรง ผมเคยผ่านเส้นนี้บ่อย ๆ จำได้ว่ายังอีกหลายสิบกิโลเมตรกว่าจะมีจุดให้กลับรถ แสดงว่าพวกมันหนีเราไม่พ้นแน่ เพราะรถของมันค่อนข้างจะบูโรทั้งกว่าเรา ผมเหยียบมิด มิดจนเข็มไมล์สายริกอย่างต่อเนื่อง เก้าสิบ...ร้อย...ร้อยยี่สิบ ช่วงจังหวะ

เดียวกันนั้น รุ่งพีหมก็เปิดกระจกข้างประตูแล้ว โหนออกไปครึ่งตัว เพื่อลั่นกระสุน

ปัง! ปัง!

ราวไปสองนัดติด ๆ กระสุนพุ่งทะลุกระจกหลังจ้ง ๆ สองรู ผมทิ้งในฝีมือของรุ่งพีหม ทั้งการตัดสินใจ ความแม่นยำ และความห้าวหาญ รถของพวกมันถึงกับสายโคลงก่อนจะทิ่มหัวลงข้างทาง เห็นแล้วใจผมร้องว่า เยี่ยม!

“ไป ๆ ไป ๆ” รุ่งพีหมเปิดประตูออกผลั้วะ!

ผมเองก็กระโจนออกมาเช่นกัน พร้อมกระชับปืนแน่นก่อนจะวิ่งตามรุ่งพีหมไปติด ๆ

“เฮ้ยเอ็งนำไปเลย เดียวทางนี้จะคอยระวังหลังให้เอง”

“ครับพี!”

ผมเร่งฝีเท้ามาถึงรถของพวกมัน พลันใจผมเกิดรวีรี่ขึ้นมา เหมือนทีแรก ผมตื่น ผมระวังตัวแะ “ออกมา! ไม่งั้นกูยิง!” ดูท่าคำขู่ของผมจะได้ผล ไอ้คนที่นั่งข้างคนขับมันค่อย ๆ เปิดประตูแล้วคลานตัวออกมา

“ช้า ๆ เอามือไว้บนหัว อย่าตุงคิก!”

แต่มันทำเกินคำสั่ง เพราะผมไม่ได้สั่งให้มันพูด

“อย่ายิงผม! อย่ายิง! ผมไม่รู้เรื่อง ผมกับเพื่อนเพิ่งจะกลับจากทำโอทีที่บริษัท!” เสียงของมันสั้นเครือ เลือ่ของมันเป็อนเลือ่ด

ส่วนใจผมนั้นร่วงหวิลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“ขิงผิดตัว!”

แล้วสิ่งที่ผมเป็นกังวลมากที่สุดตั้งแต่ก่อนจะเริ่มภารกิจก็
ดันเกิดขึ้นจริง ผมรีบเก็บปืนก่อนจะวิ่งอ้อมไปยังฝั่งคนขับแล้วเปิด
ประตูออก เท่านั้นตาผมก็แทบจะเหลือกออกนอกเบ้า กระสุนสอง
นัดของรุ่นพี่เจาะเข้าที่หัวของชายคนนี้จนตายคาที่ ผมตกใจมาก
งานแรกของผมผิดพลาดอย่างร้ายกาจ และผลของมันก็ร้ายแรง
มากพอที่จะลิดชีวิตผมจากนี้ไป ผมรีบหันหลังกลับ ใจคิดจะวิ่ง
ไปหารุ่นพี่ แต่รุ่นพี่ก็มาอยู่ด้านหลังผมตั้งแต่เมื่อไรไม่ทันรู้
เหมือนกัน

“เอ็งอย่าร่น...” รุ่นพี่ยังคงมาดสุขุมทั้งสีหน้าและน้ำเสียง
“อย่างพวกเรานี้ นอกจากข่าวสามมิติ หรือประเด็นเด็ดเจ็ดสีแล้ว...
ก็ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัว” รุ่นพี่เดินเข้ามาตบเบาผมพร้อมกับขัดหัว
พลาสติกสีดำใส่มือ “ทีหลังหัดพกไว้ด้วย”

“อะไรเหอครับพี่?”

“สองร้อยเม็ด กลบเคลื่อนให้เนียน ๆ ยังไงผู้ใหญ่ก็ช่วยเรา”
รุ่นพี่ตบเบาผมอีกครั้ง “มีปืนเถื่อนอยู่ท้ายรถเดียวไปเอามาให้ จะได้
เหมือนพวกมันต่อสู้อูเราน้อย”

ผมแทบอยากจะร้องออกมาดัง ๆ วินาทีนั้นผมรู้แล้วว่า
อะไรเป็นอะไร มือข้างหนึ่งถือกฎหมาย ส่วนอีกข้างก็ถือปืน

“อ้อ สุดขอดไปเลยวะ!”

งานนี้ผมไปรุ่งแน่ ผมหัวเราะ

ปัง! ... ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!!

facebook.com/mirayebook

ขออุทศให้...แต่ใครก็ตาม
ที่ตกเป็นเหยื่อของความลู่แก่อำนาจ
และความอยู่ติธรรมทั้งปวง

แม่ (ง) ... ชัด

